

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Dvořáka a soudkyň Mgr. Moniky Chaloupkové a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. v právní věci **žalobce: Občanské sdružení „ZA NAŠI PŘÍRODU“**, se sídlem V Bytovkách 660/1, 561 69 Králíky, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, o **žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 09.02.2012, č.j. KrÚ 9380/2012,**

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žalobce n e m á p r á v o na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo n e p ř i z n á v á.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 22.03.2012 byla ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočce v Pardubicích (dále jen „soud“ nebo „krajský soud“) doručena žaloba, ve které žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje (dále také jako „žalovaný“) ze dne 09.02.2012, č.j. KrÚ 9380/2012 (dále jako „žalované rozhodnutí“). Žalovaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí obecního úřadu obce Lichkov (dále jako „správní orgán I. stupně“) ze dne 28.12.2011, č.j. OULi/454/11/ZB (dále jako „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informace ze dne 02.05.2011.

Dle žalobce postupoval žalovaný v rozporu se zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), když žádost žalobce

nesprávně právně posoudil, a dále postupoval v rozporu s principy správního řízení, zejména zásadou materiální pravdy. Zároveň má žalobce žalované rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

1. Dle žalobce je z průběhu celého správního řízení patrná neochota správního orgánu I. stupně požadovanou informaci poskytnout. Žalobce zrekapituloval, že o žádosti bylo správním orgánem I. stupně rozhodnuto několikrát s tím, že jeho rozhodnutí bylo vždy zrušeno žalovaným a věc byla vrácena prvostupňovému správnímu orgánu k dalšímu řízení. Správní orgán I. stupně však pokaždé žádost o podání informace odmítl s tím, že se lišily důvody odmítnutí žádosti žalobce. Dle posledního rozhodnutí správního orgánu I. stupně byla důvodem odmítnutí poskytnutí informace neexistence požadované informace, na čemž své rozhodnutí postavil i žalovaný (druhostupňový) správní orgán. Žalobce vyjadřuje údiv na tím, jak může požadovaná informace „neexistovat“, když má správní orgán I. stupně zákonnou povinnost archivace. Dokument (šlo o připomínky a pozměňovací návrhy JUDr. V. R. k návrhu smlouvy o spolupráci mezi obcí Lichkov a společností Synergion a.s., pozn. soudu) dle žalovaného musel být podkladem pro zasedání obecního zastupitelstva při projednávání smlouvy, a proto by měl být minimálně obsažen v příloze zápisu z jednání zastupitelstva, na kterém byla smlouva projednávána. JUDr. R. byla za zpracování požadovaného dokumentu vyplacena odměna, žalobce se proto podivuje na tím, jak o dokumentu, za který byly vyplaceny veřejné prostředky, může někdo tvrdit, že jej „nemůže najít“, někam jej založil či si jej v rozporu se zákonem o archivnictví vůbec neuložil, a navíc se s tím žalovaný (správní orgán II. stupně) spokojí. Takovým postupem měl žalovaný porušit zásadu materiální pravdy, neboť své rozhodnutí je povinen založit na zjištěních, o nichž nejsou důvodné pochybnosti, což neučinil a namísto proveditelných důkazů se spokojil s tvrzeními. Takový postup by však dle žalobce šel k nežádoucí situaci, kdy by povinným subjektům dle InfZ postačovalo tvrdit neexistenci dokumentu, aniž by prokázaly zákonný postup nakládání s takovým dokumentem, což by bylo zcela proti smyslu InfZ. Toto má za následek nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí.

2. Žalobce dále namítá podjatost osoby, která za správní orgán I. stupně o žádosti rozhodovala. Touto osobou byl starosta obce Lichkov, když však zároveň on byl také osobou, která vedla jednání se společností Synergion a.s., a to i jednání, v němž měly být projednány připomínky JUDr. R. Znění smlouvy je sice dostupné, otázkou však zůstává, zda byly nebo nebyly zapracovány připomínky právní zástupkyně. Žalobce se domnívá, že poskytnutím informace by mohly vyjít najevo skutečnosti, které by případně mohly stavět starostu obce do nepříznivého světla a být důvodem k oprávněným dotazům (např. pokud by připomínky zapracovány nebyly).

3. Nakonec žalobce reagoval na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, že nelze zavazovat k poskytnutí informace třetí subjekty, které nejsou povinnými subjekty dle InfZ, jako je právě JUDr. R., k tomu, aby dokument znovu povinnému subjektu zaslaly. Dle žalobce však žalovaný špatně posoudil vztah mezi obcí Lichkov a JUDr. R. JUDr. R. uvedený dokument zpracovávala jako zástupce obce Lichkov na základě pověření, tedy jménem obce Lichkov a na její účet. Není tedy žádnou třetí osobou. Pokud má JUDr. R. uvedený dokument ve své korespondenci, nemá ho tam jako soukromou korespondenci, ale jako součást složky právní zástupkyně obce Lichkov. Podstatné je, že písemnost byla vypracována jménem obce Lichkov. V závěru žaloby žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

K žalobě se vyjádřil žalovaný přípisem ze dne 30.07.2012. K prvnímu žalobnímu bodu uvedl názor, že dokazování ve správním řízení bylo dostatečné a nedovede si představit, jak by měl více neexistenci dokumentu prokazovat, než na základě tvrzení starosty. Zbývalo by jediné šetření na místě, avšak to je dle žalovaného neproveditelné, aby odvolací správní orgán procházel všechny dokumenty evidované v systému spisové služby obce. Navíc, ne každý dokument přijatý obcí podléhá evidenci v systému spisové služby – konkrétně se jedná o dokumenty, které z pohledu obce nemají úřední charakter.

K otázce podjatosti se žalovaný ve správním řízení nevyjadřoval, jelikož mu nebylo známo, jaký poměr k rozhodované věci či k účastníkům řízení starosta obce měl a zda s ohledem na takový poměr může mít takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o jeho nepodjatosti. Navíc žalobce námitku podjatosti ve správním řízení nevznesl. Domněnky žalobce o důvodu nepodání informace (vyvolání odůvodněných otázek – pozn. soudu), jsou pouhou spekulací, když navíc skutečnost, zda připomínky budou či nebudou do smlouvy zapracovány, nezávisí pouze na vůli obce Lichkov, ale také na protistraně smluvního vztahu.

K nesprávnému posouzení vztahu mezi obcí Lichkov a JUDr. R. žalovaný uvedl, že JUDr. R. poskytla obci služby jako externí subjekt na základě smlouvy a nikoli jménem obce, ale jménem svým v rámci výkonu své advokátní praxe. Ze skutečnosti, že JUDr. R. dokument vytvořila, nevyplývá její povinnost tuto informaci žalobci poskytnout. Výčet povinných subjektů je dán v § 2 odst. 1 a 2 InfZ a tento okruh nelze rozšiřovat.

V replice ze dne 13.08.2012 pak žalobce znovu polemizoval s názorem žalovaného a jako důkaz podjatosti starosty obce Lichkov přiložil výpis z obchodního rejstříku společnosti SYNERGION Hraniční vrch a.s., IČ 281 91 820, ve které je starosta obce Lichkov Zdeněk Brůna členem dozorčí rady, a jejímž jediným akcionářem je SYNERGION a.s., IČ 27657680.

Dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Dle § 2 odst. 4 InfZ povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.

Dle § 3 odst. 3 InfZ informací se pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.

Dle § 16 odst. 4 InfZ při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.

Jak plyne z výše citovaného ustanovení § 75 odst. 2 s.ř.s., v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného

správního rozhodnutí je ve správním soudnictví vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Přezkoumá-li soud žalobou napadené rozhodnutí nad rámec žalobních bodů, překročí rámec přezkumné činnosti vymezený v § 75 odst. 2 s.ř.s., přičemž Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) již v minulosti vyslovil, že „jinou vadou řízení před soudem“ s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé je, pokud krajský soud přezkoumá a poté zruší žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu, který nebyl žalobcem uplatněn jako žalobní bod. Takový postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení, neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14.2.2008, č.j. 7Afs 216/2006-63). Určitý průlom do dispoziční zásady ovládající správní soudnictví představuje povinnost soudu vyslovit rozsudkem nicotnost přezkoumávaného správního rozhodnutí bez návrhu (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a povinnost soudu zrušit napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž tato povinnost připadá v úvahu jen v případě, kdy tato vada brání přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12.12.2003, č.j. 2Ads 33/2003-78, a zejména usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84). Další případy týkající se možnosti tohoto průlomu stanovila judikatura jen v určitých, specifických věcech (např. prekluze v daňovém řízení, zánik odpovědnosti za přestupek uplynutím zákonné lhůty, uplatnění zásady ne bis in idem, aplikace zásady „non-refoulement“, aplikace právního předpisu či ustanovení, které na věc nedopadají – avšak to jen při splnění předpokladů stanovených v judikátu NSS ze dne 28.7.2009, č.j. 8 Afs 51/2007-87). Rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 8.3.2011, č.j. 7 Azs 79/2009-84, dále judikoval, že krajský soud je oprávněn dále zrušit rozhodnutí správního orgánu pro vady řízení uvedené v § 76 odst. 1 s.ř.s., tj. ex officio, v případě, pokud tyto vady brání přezkoumání rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, byť je žalobce výslovně v žalobě nenamítl (tj. jedná se o případy, kdy rozhodnutí není schopno přezkumu z hlediska žalobních námitek, přičemž tato vadnost a nemožnost podrobit rozhodnutí zkoumání musí být zjevná buď ze spisu či z jeho absence nebo z rozhodnutí samotného, pokud bude postrádat srozumitelnost či důvody v takové míře, že vylučuje zkoumání důvodnosti žaloby, anebo ji soud sezná na základě jiných rozhodných skutečností, jež se dostanou do jeho sféry). Konečně, dle názoru krajského soudu, výjimkou z této zásady bude i případ, kdy se bude jednat o porušení hmotně právního ustanovení Listiny základních práv a svobod ze strany správního orgánu, které nebude předmětem žalobních námitek. Důvodem pro tuto výjimku je skutečnost, že ust. § 75 odst. 2 s.ř.s. představuje normu procesně právní, a pokud se bude jednat o porušení hmotně právního ustanovení Listiny základních práv a svobod, tak je třeba připomenout, že smysl procesních norem spočívá ve vytváření mechanismů k ochraně hmotného práva. Procesní normy nelze vnímat jako samoučelné, a tím spíše nemohou představovat překážku pro aplikaci ústavně zaručené hmotně právní normy. Proto může v takovém případě krajský soud aplikovat hmotně právní ustanovení Listiny základních práv a svobod i za situace, kdy žalobce tuto námitku v žalobě vůbec neuplatnil (podle rozsudku NSS ze dne 13. 6. 2008, č.j. 2 As 9/2008, který sice se vztahoval ke kasační stížnosti, ale lze jej argumentum a simili aplikovat i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, neboť základní úvaha aplikovaná v tomto případě je použitelná i v tomto řízení).

Krajský soud se tedy ve smyslu zmíněné judikatury nejprve zabýval otázkou, zda existuje některá z výše zmíněných výjimek ve vztahu k aplikaci dispoziční zásady, tj. zda je dán důvod pro to, aby soud aplikoval některou z výše uvedených výjimek. V této souvislosti dospěl krajský soud k závěru, že žalované rozhodnutí netrpí vadou uvedenou v ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., žalované rozhodnutí není nicotné (§ 76 odst. 2 s.ř.s.) a rovněž se nejedná o zmíněné další případy průlomu do dispoziční zásady. Proto se krajský soud dále zaměřil na přezkoumání žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

Ze správního spisu vyplývají následující rozhodné skutečnosti: Dne 02.05.2012 podal žalobce žádost o poskytnutí informace, ve které žádal o „připomínky a pozměňující návrhy JUDr. V. R. k návrhu smlouvy o spolupráci mezi obcí Lichkov a firmou Synergion a.s.“. Celkem třikrát vydala obec Lichkov rozhodnutí, kterým žádost odmítla z důvodu, že informace neexistuje, neboť konzultace měly probíhat ve formě telefonických porad bez jejich písemného zápisu. Třikrát pak vždy žalovaný rozhodnutí zrušil a věc vrátil obecnímu úřadu Lichkov k dalšímu řízení, neboť měl nejprve rozhodnutí za nepřezkoumatelné, podruhé obci Lichkov nařídil doplnit spis o vyjádření JUDr. R., což však obec Lichkov neprovedla, proto ve třetím rozhodnutí doplnil sám žalovaný spis o vyjádření JUDr. R., která potvrdila vznik a existenci požadované informace, proto žalovaný znovu (potřetí) zrušil rozhodnutí obce Lichkov, neboť tvrzení o neexistenci písemných výstupů nebylo lze přijmout. Poslední rozhodnutí pak obec Lichkov vydala dne 21.12.2011, kterým opět odmítla poskytnout požadovanou informaci, neboť informace sice vznikla, „avšak v současnosti na obci neexistuje“. S tímto tvrzením se žalovaný spokojil, když ve svém posledním rozhodnutí ze dne 09.02.2012 (jde o žalované rozhodnutí) rozhodnutí obce Lichkov potvrdil a odvolání zamítl. Vzal za prokázané, že informace již neexistuje, a vyjádřil názor, že nelze k poskytnutí informace zavazovat třetí osobu, kterou je JUDr. R. Jestliže požadovaná informace již u žalovaného neexistuje, není žalovaný povinen její existenci zjišťovat u jiných osob. Zároveň nelze požadovat, aby žalovaný uchovával všechny informace, za finální podobu lze požadovat až text samotné smlouvy, její konečnou verzi.

Při poskytování informací je nutné fakticky rozlišovat dva druhy „neexistujících“ informací – informace, které nevznikly a bylo by nutné je nově vytvořit, u nich se pak užije postup dle § 2 odst. 4 InfZ (sem by patřily právě např. telefonické konzultace, ze kterých nebyl vytvořen žádný písemný výstup či by nebyly zachyceny na záznamovém zařízení), a informace, které vznikly a byly zaznamenány na nějaký podklad či médium, jak předpokládá § 2 odst. 3 InfZ. Žalobce požadoval poskytnout text připomínek JUDr. R. ke smlouvě o spolupráci se společností SYNERGION a.s., jejichž částečnou kopií disponoval. Z této kopie je zřejmé, že jde o materiál, který vznikl 27.06.2007, tedy více než 4 roky před podáním žádosti o informaci. Nelze tedy mít za to, že „z celého postupu prvoinstančního orgánu je zřejmá neochota předmětnou informaci poskytnout“, jak žalobce uvedl v žalobě. Lze mít spíše za to, že správní orgán I. stupně v první chvíli přesně nevěděl, co po něm žalobce požaduje. Je vcelku pochopitelné, pokud si starosta obce Lichkov nevzpomněl, že před 4 lety dne 27.06.2007 byl obci doručen e-mail s písemnými připomínkami JUDr. R., avšak měl za to, že veškerá jednání probíhala telefonicky či osobně a jednotlivé připomínky byly zapracovávány postupně. Až poté, co žalobce přiložil kopii části dokumentu, jehož celek požadoval, byla dostatečně identifikována informace, kterou požadoval poskytnout. V takovém případě je pak, jak správně uvedl i žalovaný, nutné rozlišovat, zda jde o informaci,

terou musí povinný orgán disponovat, nebo zda jde o informaci, kterou disponovat nemusí. Povinné subjekty sice mají úplnou informační povinnost a musejí tedy poskytovat informace které mají nebo by měly mít (viz např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 03.12.2002, sp.zn. 44Ca 179/2002), na druhou stranu jistě nelze spravedlivě požadovat, aby zahalení stohy listin uchovávaly úplně všechny dokumenty, které se kdy objeví v dispozici povinného subjektu. Může jít nejen o „nehotové informace“ ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21.05.2009, č.j. 5As 68/2008-60, jako jsou koncepty písemností, dokumentů, návrhy dopisů apod., které neodrážejí konečný, definitivně zaznamenaný obsah, a proto nejsou informacemi ve smyslu InfZ (blíže také viz *Adam Furek, Lukáš Rothanzl, Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář.*, 1.vydání, Linde Praha: 2010, str. 97), ale např. i pracovní korespondenci každého jednotlivého zaměstnance – zde ani povinný subjekt jako zaměstnavatel nemůže ovlivnit, kterou e-mailovou zprávu, ač se váže k působnosti povinného subjektu, zaměstnanec vymaže. Povinné subjekty tedy mají úplnou informační povinnost, ale nikoli ve smyslu absolutní informační povinnosti, ale úplnou informační povinnost ve vztahu k informacím, které mají či mají mít u sebe. U požadované informace (připomínek JUDr. R. ke smlouvě o spolupráci) jde o podpůrný materiál ke smlouvě, která byla ve svém konečném znění zveřejněna. Informace vznikla 27.06.2007, více než čtyři roky před podáním žádosti, není tedy důvod nevěřit správnímu orgánu I. stupně, že informace již neexistuje. Správní soud považuje za zbytečné doplňovat dokazování ve smyslu, kdy a jakým způsobem informace zanikla, protože se obává, že takový údaj si nikdo nepamatuje a doložit by šel jen tvrzením správního orgánu I. stupně, které by nešlo nijak ověřit. Neexistenci informace tedy potvrzuje odůvodnění správního orgánu I. stupně psané starostou obce Lichkov. V této situaci pak není rozhodující, jakým způsobem došlo k zániku informace, zda v souladu se zákonem, v rozporu se zákonem či dokonce na základě povinným subjektem neovlivnitelné události (viz *Adam Furek, Lukáš Rothanzl, Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář.*, 1.vydání, Linde Praha: 2010, str. 99). Jelikož nejde o informaci, kterou by byla obec Lichkov nutně povinna disponovat, nelze požadovat, aby takovou informaci jakýmkoli způsobem obnovila, tedy ani tak, že by zavázala JUDr. R. k jejímu poskytnutí (ať přímo či nejprve obci Lichkov, která by tuto informaci následně předala žalobci). Takový postup by mohla obec Lichkov jako správní orgán I. stupně provést dobrovolně, nelze jí to však ukládat za povinnost. S tímto odůvodněním tedy soud musel odmítnout jako nedůvodné žalobní body 1 a 3, když nelze přijmout konstrukci žalobce o tom, že by JUDr. R. jako právní zástupce vystupovala jako obec Lichkov. Vystupovala jejím jménem a na její účet, ale stále na základě plné moci a jako advokátka je vázána povinností mlčenlivosti. A platí výše napsané, že pokud by obec jako klient žádala po JUDr. R. poskytnutí kopie požadovaného dokumentu, jako advokátka by jí informace ze spisu poskytla, avšak obec Lichkov nemá zákonnou povinnost informaci obnovit, myšleno obnovit u sebe, znovu ji získat do své dispozice. Takový postup by byl ryze dobrovolný.

Poslední, s čím se tedy soud musel vyrovnat, byla námitka podjatosti osoby, která jménem obce Lichkov jako správního orgánu I. stupně rozhodovala, a to starosty obce Zdeňka Brůny. Žalobce zpochybňuje nepodjatost úřední osoby až v řízení před soudem, ve správním řízení podjatost nenamítal.

Dle § 14 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.“), každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního

orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.

Dle § 14 odst. 2 s.ř. účastník řízení může namítat podjatost úřední osoby, jakmile se o ní dozví. K námitce se nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil. O námitce rozhodne bezodkladně usnesením služebně nadřízený úřední osoby nebo ten, kdo má obdobné postavení (dále jen "představený").

Účelem ustanovení § 14 odst. 2 s.ř., které říká, že účastník má námitku podjatosti vznést, jakmile se o ní dozví, je zajistit, aby se na rozhodování nepodílela podjatá úřední osoba. Skutečnost, že účastník řízení nevznesl námitku podjatosti, jakmile se o ní dozví (zde jde o skutečnost zjistitelnou z veřejně přístupného obchodního rejstříku), neznamená, že ji již později nemůže uplatnit. Vydání rozhodnutí podjatou úřední osobou by totiž bylo vadou řízení, která by byla důvodem pro zrušení rozhodnutí. Podjatost úřední osoby, konkrétně starosty obce Zdeňka Brůny, žalobce doložil výpisem z obchodního rejstříku společnosti SYNERGION Hraniční vrch a.s., IČ 281 91 820, ve které je Zdeněk Brůna členem dozorčí rady. Zakladatelem a jediným akcionářem této společnosti je společnost SYNERGION a.s., IČ 276 57 680. Žalobce tedy poukazuje na vazby starosty obce na společnost SYNERGION Hraniční vrch a.s., s touto společností, v níž je starosta obce členem dozorčí rady, však obec Lichkov (ve vazbě na požadovanou informaci) nejednala, neboť tato společnost vznikla (byla zapsána do obchodního rejstříku) dne 05.12.2007, když požadovaná informace (písemné připomínky) jsou datované dnem 27.06.2007. Obec Lichkov jednala o smlouvě o spolupráci se společností SYNERGION a.s., IČ 276 57 680, v jejíchž orgánech se však Zdeněk Brůna nevyskytuje. Z obchodního rejstříku tedy vyplývá vazba společnosti SYNERGION a.s. na společnost SYNERGION Hraniční vrch a.s., ve které je Zdeněk Brůna členem dozorčí rady, nevyplyvá z něj však žádná vazba Zdeňka Brůny na společnost SYNERGION a.s. Společnost SYNERGION Hraniční vrch a.s., ve které starosta obce figuruje, tedy stojí mimo projednávanou problematiku informační povinnosti, neboť žalobce nijak neprokázal (ani netvrdil), jakým způsobem by se tato společnost mohla podílet na přípravě smlouvy o spolupráci mezi obcí Lichkov a společností SYNERGION a.s., z jejíchž podkladových dokumentů požadoval žalobce poskytnout informaci. Proto tuto námitku soud zamítl jako nedůvodnou.

Jelikož soud neshledal žalobní body důvodnými, neshledal tedy, že by žalované rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byla nezákonná a zároveň krajský soud v rozhodnutích nenalezl vady, ke kterým by musel přihlížet z úřední povinnosti, žalobu zamítl dle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. jako nedůvodnou.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému toto právo soud nepřiznal, když mu dle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost **ve lhůtě dvou týdnů** ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 3.12.2012

JUDr. Jan Dvořák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová